

Arrest

nr. 141 753 van 25 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 22 februari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 januari 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DIRICKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende via een op 4 mei 2011 gedateerd schrijven een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 18 januari 2013 de beslissing om verzoeksters aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk te verklaren en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing om verzoeksters aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk te verklaren, die verzoekster op 26 januari 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.05.2011 werd ingediend en op 19.12.2012 werd aangevuld door:

[N.M.] [...]

nationaliteit: Ethiopië

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene voegt ter staving van haar identiteit en nationaliteit een werknemerskaart bij de aanvraag. Het betreft een kaart die aantoont dat verzoekster tewerkgesteld was bij een Public Shop en Recreation Club. Dit document kan niet aanvaard worden als zijnde een identiteitsdocument, aangezien de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) bepaalt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoekster ook op 26 januari 2013 ter kennis werd gebracht, vormt de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat verzoekster in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht. In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding aan te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Verscheidene vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. In casu toont verzoekster de samenhang tussen de bestreden beslissingen, die elk op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vast-

stelling dat verzoekster tot enig verblijf is gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk worden.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, die in casu ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk en dienen enkel de middelen die gericht zijn tegen deze beslissing te worden onderzocht (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

De Raad stelt tevens vast dat verzoekster geen enkel middel ontwikkelt dat duidelijk is gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard

4.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Zij verschaft de volgende toelichting:

"[...]"

Verzoekster kan hier niet mee akkoord gaan.

-Verzoekster verwijst naar de beslissing van 13 augustus 2010 van de Dienst Vreemdelingenzaken inzake een aanvraag op grond van artikel 9bis VW en de Instructies van 19 juli 2009. Deze aanvraag werd door verzoekster ingediend op 23 juli 2009 en aangevuld/geactualiseerd op 7 december 2009.

In deze aanvraag heeft verzoekster als bewijs van identiteit de 'werknemerskaart' gebruikt. Op basis van dit 'identiteitsdocument' werd de aanvraag van verzoekster ontvankelijk verklaard op 13 augustus 2010. Uit de ontvankelijkheidsbeslissing blijkt dat het identiteitsstuk/de werknemerskaart werd aanvaard als bewijs van identiteit in de zin van artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet en de omzendbrief van 21 juni 2007.

Het feit dat bij een vorige aanvraag de werknemerskaart wel wordt aanvaard als identiteitsdocument en in de bestreden beslissing niet is in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.

Deze praktijk schendt tevens het vertrouwensbeginsel. Verzoekster is geschaad in haar vertrouwen in de administratie. Verzoekster vertrouwde op een vaste gedragslijn van de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekster is gefrustreerd in de rechtmatige verwachtingen die zij uit het optreden van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) putte.

Verzoekster meent dat dit een schending uitmaakt van het zorgvuldigheids- en vertrouwensbeginsel.

-Aan de identiteit van de verzoekster werd bovendien nooit eerder getwijfeld. Vanaf haar aankomst in België in 2006 tot op heden heeft zij steeds dezelfde identiteitsgegevens aangegeven. Zij heeft steeds gecirculeerd onder de identiteitsgegevens zoals ze vermeld staan op haar werknemerskaart. In haar asiëldossier wordt haar identiteit impliciet erkend vermits zo luidt de beslissing van het CGVS dd 21 november 2006: "de gegevens die zich op deze kaarten bevindt (oa werknemerskaart) hier niet in vraag worden gesteld". Aan de identiteit van verzoekster kon niet getwijfeld worden en bijgevolg is voldaan aan de bedoeling van de wetgever.

De bestreden beslissing schendt de opgesomde wetsartikelen."

4.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van

de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

4.2.2. In de mate dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing inhoudelijk in vraag stelt voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot.”

Uit voormelde bepaling blijkt dat een vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf in België wil aanvragen in regel dient aan te tonen dat hij over een identiteitsdocument beschikt. Enkel indien de aanvrager aantoot dat zijn asielaanvraag nog in behandeling is of indien hij op geldige wijze zijn onmogelijkheid om het identiteitsdocument in België te verkrijgen aantoot kan van deze regel worden afgeweken.

In voorliggende zaak staat het niet ter discussie dat verzoeksters asielaanvraag werd afgewezen, dat er geen toelaatbaar verklaard cassatieberoep bij de Raad van State werd ingesteld en dat verzoekster ook niet aangaf in de onmogelijkheid te zijn om in België een identiteitsdocument te verwerven.

Verzoekster houdt wel voor dat de door haar bij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd gevoegde kaart met de vermelding *“Public Shop & Recreation Center”* onterecht niet als een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet werd weerhouden.

In de memorie van toelichting bij de wet waarbij artikel 9bis in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd wordt uiteengezet dat de identiteit van de vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf indient dient vast te staan en dat een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel is (*Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2478/001, 33). Er blijkt derhalve niet dat verzoekster door het aanbrengen van een kaart met de vermelding *“Public Shop & Recreation Center”* – een document dat niet dezelfde waarborgen biedt als een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel en dat eenvoudig kan worden vervalst – heeft voldaan aan de bedoeling van de wetgever en een stuk heeft voorgelegd waarmee haar identiteit met zekerheid kon worden vastgesteld.

Door te betogen dat een eerdere aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd ontvankelijk werd verklaard terwijl ook bij deze aanvraag de kaart met de vermelding *“Public Shop & Recreation Center”* werd gevoegd toont verzoekster niet aan dat verweerders vaststelling dat dit document geen identiteitsdocument is in de zin van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet incorrect is. Het gegeven dat een bestuur in het kader van een andere aanvraag om machtiging tot verblijf een stuk niet juist zou hebben beoordeeld impliceert immers niet dat het daarna verplicht is om bij een volgende aanvraag dezelfde vergissing te begaan. Er dient daarenboven op te worden gewezen dat verzoekster bij haar op 17 juli 2009 gedateerde aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd aangaf dat een beroep bij de Raad van State in behandeling was tegen de beslissing die de adjunct-commissaris-

generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam met betrekking tot haar asielaanvraag en dus, nu verzoekster te kennen gaf vrijgesteld te zijn van de verplichting om een identiteitsdocument aan te brengen, geenszins blijkt dat verweerder het document dat verzoekster bij haar aanvraag van 17 juli 2009 voegde effectief heeft weerhouden als een identiteitsdocument.

Verzoekster licht verder toe dat tijdens haar verblijf in het Rijk haar identiteit nooit in vraag werd gesteld, maar toont hiermee niet aan dat zij heeft voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet om aan te tonen dat zij over een identiteitsdocument zoals bedoeld in deze wetsbepaling beschikt.

De uiteenzetting van verzoekster laat bijgevolg niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

4.2.3. Gelet op voorgaande vaststellingen en het feit dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat verweerder is afgeweken van een vaste gedragslijn of dat verweerder toezeggingen of beloften die haar waren gedaan niet is nagekomen blijkt tevens niet dat het vertrouwensbeginsel werd miskend (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792).

Er blijkt zelfs niet welk belang verzoekster heeft bij haar betoog inzake de schending van het vertrouwensbeginsel. Dit beginsel van behoorlijk bestuur laat verweerder immers hoe dan ook niet toe om bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing af te wijken van een door de wetgever voorziene vereiste.

4.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissingen kan leiden en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig maart tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK